

KAPITOLA 1

Babička

Jeseň roku 2000 bola doposiaľ najťažším obdobím v mojom živote. Rodičia odišli na dovolenku na Kanárske ostrovy a ja som zatiaľ trávila čas sama doma, keďže moja, v tom čase už vydatá sestra žila s manželom vo svojom byte. Pár dní prebehlo celkom pokojne, cítila som sa, akoby som si skúsila život vo vlastnom byte – chodila som do práce, starala sa o domácnosť. No po niekoľkých dňoch pokoj pominul a našu babičku raz popoludní odviezli do nemocnice s bolesťou v nohe.

Na boľavé nohy trpela dlho. Vždy kráčala pomaličky a pamätám si, ako som s ňou občas chodila na nahrievanie a rôzne iné procedúry, keď som bola ešte malé dievčatko. Sledovala som prístroj, ktorý jej „pohládzal“ boľavé koleno a potom sme pomaličky šli domov. Babička bola skvelá kuchárka. Vždy mala niečo drobné napečené, keď sme prišli a stravovala som sa u nej aj počas školských rokov, keď som mala zdravotné problémy. Varievala mi diétu, ktorá ani nechutila ako diéta, ale ako výborná domáca strava, varená starostlivo a s láskou. Varievala nám – vnúčatkám – aj počas

letných prázdnin. Obed bol na stole vždy presne o dvanástej hodine. Museli sme si umyť ruky, sadnúť za stôl a bez slova pomaly jesť. Ona sama sedela na malej stoličke vedľa sporáka a čakala kým sa najeme koľko vládžeme a až potom dojedla zbytok obeda. Nikdy nič nevyhodila. Keď na ňu spomínam, myslím, že babičky a mamy sú to najvzácnejšie, najlepšie čo sme do vienka mohli dostať. Moja babička sa volala Ludmila a tá dobrá víla, ktorá toto meno pošepkala mojej prababičke určite vedela, prečo vybrala práve takéto meno. Ľudská a milá – taká bola moja babička Ludmila.

Jeseň roku 2000 bola smutným zlomom v živote nás všetkých, ktorí sme babičku tak veľmi milovali. Keď lietadlo s mojimi rodičmi pristalo na bratislavskom letisku, cestou domov sme im museli povedať, ako to vyzerá s babičkou. Neboli to dobré správy. Po príchode domov mama ani nevyzula topánky a v skorých ranných hodinách utekala do nemocnice. Nasledujúcich pár dní sa zdalo, že všetko bude v poriadku a babičku pustia domov. Keď sme v jedno víkendové popoludnie ja a moja mama šli babičku navštíviť do nemocnice, ležala tam taká maličká, akási scvrknutá pod veľkou perinou. Lekár nám povedal, že operácia prebehla dobre a babičku si čoskoro budeme môcť odviezť. Videla som na mame, ako jej odľahlo. Zašli sme ešte nakuknúť do izby. Babička spala, dotkla som sa jej ruky a odišli sme domov. Nechceli sme ju budiť, veď o pár dní bude zasa s nami.

V nedeľu ráno zazvonil telefón. Mama zodvihla slúchadlo a sestrička z nemocnice sa jej spýtala: „Vy ste mali u nás babičku?“ Mali... mali?... bola som z toho prekvapená, smutná, celá akási pomýlená. Babička odišla. Slzy sa nedali zastaviť, keď som na pohrebe počula slová o jej živote, o tom ako mala rada svoje vnúčatká. V ten deň som vôbec nemala pocit, že slzy sú úľavou a nebolia. Bolelo úplne všetko. Ešte aj dnes, keď si na ňu pri písaní týchto riadkov spomínam, vy-

tukávam písmenká na klávesnici a po lícach mi tečú slzy. Moja babička bola jedna veľká časť môjho života predtým, než som odišla do Indie. Chcela by som, aby bola tu, spoznala naše deti, môjho manžela a videla, ako som sa naučila variť. Aj keď je to nemožné, v srdci ju budem navždy nosiť so sebou.

KAPITOLA 2

Ako som stretla Sunila

V jeden smutný deň, bol to práve rok od babičkinho odchodu, som počas prezerania si zbytočností na internete stretla Sunila. Úprimný, vtipný človek, bol tak trochu ešte chlapcom, no zároveň mal názory dospelého muža. Prekvapilo ma, keď som zistila, že je odo mňa o trinásť rokov starší. Pýtal sa ma, prečo zniem tak smutne. Porozprávala som mu o babičke – ako nám pred rokom odišla a ako veľmi mi stále chýba. Bol naozaj milý, utešil ma, snažil sa ma rozveseliť. Stali sa z nás priatelia a od toho dňa sme sa rozprávali takmer denne.

Bol december 2001, dva dni pred Štedrým dňom. Chcela som Sunilovi napísať, že sa pár dní neozvem, pretože chcem stráviť sviatky bez počítača, s rodinou a užiť si atmosféru. Ako som tak písala mail, tu na mňa zablikal odkaz, či som on-line. Prehodili sme pár slov a padla nečakaná otázka, ktorá zmenila úplne všetko: „Vydáš sa za mňa?“

V tom momente som vedela, že to nie je možné – rodičia by mi to nedovolili a ja by som v Indii určite žiť nevedela. Veď ani neviem, ako tá krajina vyzerá. Všetko čo som o In-

dii vedela, boli fakty z kníh a dokumentárnych filmov, a to nebola vôbec lákavá predstava. Špinavé byty či domčeky bez prívodu plynu a umývanie riadu pod kohútikom niekde v bočnej uličke ma vôbec neprítahovalo. Netušila som, ako je to s obliekaním – moja predstava bola žena zahalená od hlavy až k pätám. Tieto predstavy ma skôr vylakali, než upútali. A tak som povedala „nie“. Rozlúčili sme sa, no ja som odchádzala domov s čudným pocitom a nasadeným chrobákom v hlave.

Ubehlo niekoľko dní a ja som začínala mať pocit, že som urobila chybu. „Veď ho mám rada, je to môj najlepší kamarát a máme toho toľko spoločného. Čo ak...?“ Nemohla som sa dočkať nášho „rande“, rýchlo som mu poslala naliehavú správu na telefón, že sa musíme rozprávať a ponáhľala som sa do kaviarne.

Hneď ako na mňa zasvietilo žlté, usmievané slniečko (Sunil bol on-line), napísala som odkaz: „Áno!“ Nepochopil. „Čo áno?“ Chvilku bolo ticho. Znova som nafukala: „Vydám sa za teba, ale až po tom, ako sa stretne osobne, uvidím krajinu a prostredie, kde žiješ, kde by som mala žiť s tebou a zistím na vlastnej koži, či to zvládnem. Ale hlavne chcem zistiť, aké to bude, keď sa stretne osobne.“

A tak sme začali plánovať.

Najprv som musela túto novinku oznámiť rodičom. Mala som obavy, že celý nápad zmietnu zo stola ako výmysel nerozvážnej pubertiačky. Moje obavy však boli zbytočné. Rodičia ma vypočuli, povedali mi svoje názory i to, čoho sa boja, a nakoniec sme sa dohodli, že do Indie pocestuje ocino so mnou. Moja sestra, ako správna ochrankyňa, si so Sunilom dohodla on-line stretnutie bezo mňa, pri ktorom musel podstúpiť krížový výsluch a poslať naskenované všetky možné doklady – vrátane pasu a vysokoškolského diplomu, aby sestra mala dušu na mieste a aby vedela, že nejdem za žiad-

nym podvodníkom. Bola som rada, že to urobila za mňa. V každom vážnejšom momente svojho života som si potvrdila, že spoľahnúť sa dá vždy len na rodinu.

Naše dobrodružstvo sa malo začať začiatkom mája 2002. Nastal kolotoč vybavovania víz, očkovaní, balenia a plánovania. Obavy z cesty a najmä z toho, ako to celé dopadne, sa stupňovali. Pri preberaní leteniek sme zistili, že sa v Dillí musíme presunúť z medzinárodného letiska na domáce letisko, čoho sme sa potom obávali počas celého letu.

Prišiel deň nášho odchodu. Mama bola od rána nesvoja, tichá a videla som, že sa snaží zadržiavať slzy a smútok. Do Viedne na letisko sme dorazili tri hodiny pred odletom, podľa inštrukcií cestovnej kancelárie. Túlali sme sa hore-dolu, obzerali obchodíky, sledovali ľudí a čakali na náš odlet. Tešila som sa, ale bolo mi ľúto mamy. Ona už možno tušila, že v Indii zostanem. Celý ten čas bola veľmi tichá a bledá. Asi nečakala, že raz odídem z domu tak ďaleko. Predsa len som bola mladšia dcéra, miláčik a zabávač celej rodiny. Určite si predstavovala, že sa raz vydám za chlapca z nášho mesta, budem bývať v činžiaku cez cestu, spolu budeme chodiť v sobotu na trh a vnúčatká bude mať len pre seba kedy si zmyslí. Osud to však zariadil inak.

Nastal čas odchodu. Rozlúčili sme sa a pre mňa sa začala nová etapa života.